

**Ο Πανεγυρικός της ημέρας από την Α.Ε. τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας
κύριο Νίκο Χριστοδουλίδη με τίτλο:**

***«Από τις ιστορικές σχέσεις της Κύπρου με τη Θεσσαλονίκη και την ευρύτερη
Μακεδονία και Θράκη, στην ίδρυση της Έδρας Κυπριακών Σπουδών στην Ελλάδα:
Παρελθόν, παρόν και μέλλον»***

Αισθάνομαι ιδιαίτερη χαρά, περηφάνια και μεγάλη τιμή που συμμετέχω στη σημερινή εκδήλωση, σε αυτήν την εμβληματική αίθουσα, εκφωνώντας τον πανηγυρικό λόγο στην εκδήλωση του εορτασμού της ημέρας του Πολιούχου Αγίου της Θεσσαλονίκης, του Αγίου Δημητρίου, την εκατοστή δέκατη τρίτη επέτειο της απελευθέρωσης της πόλης, τον Οκτώβριο του 1912, και της αντίστοιχης ογδοηκοστής πέμπτης επετείου του Έπους του '40, που διοργανώνει η Πρυτανεία του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Νιώθω χαρά γιατί επισκέπτομαι και πάλι ένα από τα σημαντικότερα πνευματικά ιδρύματα του νεότερου Ελληνισμού, και αισθάνομαι τιμή και περηφάνια επειδή η παρουσία μου συμπίπτει με τη συμπλήρωση, αυτήν την ακαδημαϊκή χρονιά, 100 χρόνων ζωής, ιστορίας και ανεκτίμητης προσφοράς του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ενός κορυφαίου εκπαιδευτικού ιδρύματος, που υπηρετεί και προάγει τα γράμματα, τις επιστήμες και την ελληνική παιδεία, έχει αναδείξει δεκάδες χιλιάδες επιστήμονες και αποτελεί έναν από τους καλύτερους πρεσβευτές του σύγχρονου ελληνικού πνεύματος και των επιτευγμάτων της ακαδημαϊκής έρευνας στον διεθνή χώρο.

Ενός ζωντανού πανεπιστημίου-τεράστιου χώρου αέναης ζύμωσης, διαλεκτικής και παραγωγής ιδεών, όπου νέες και νέοι, από το πρώτο έτος λειτουργίας του Πανεπιστημίου, το 1926, εδώ και έναν αιώνα, μορφώνονται και αποκτούν τα απαραίτητα εργαλεία για την επιστημονική και επαγγελματική τους κατάρτιση και συνάμα συνεχίζουν να ονειρεύονται, να αλλάζουν τον κόσμο και να τον κάνουν καλύτερο. Ένα ακαδημαϊκό ίδρυμα, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, που έχει γράψει, στα πρώτα εκατό χρόνια της ιστορίας του και της ζωής του ξεχωριστές σελίδες στην ελληνική ιστορία, στους αγώνες για τις δημοκρατικές κατακτήσεις, στην αντίσταση κατά της τριπλής ξένης κατοχής, το 1941-1944 και στην επτάχρονη δικτατορία του 1967-1974. Πετυχαίνοντας πάντοτε να είναι πρωτοπόρο και καινοτόμο τόσο στα έργα του πολιτισμού και στην πνευματική ανανέωση όσο και στην τεχνολογική ανάπτυξη, σε όλους τους πανεπιστημιακούς κλάδους και τομείς σπουδών και γνώσης.

Θέλω, λοιπόν, με την ευκαιρία της σημερινής μου παρουσίας εδώ, να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες προς τον Πρύτανη και συνολικά τις Πρυτανικές Αρχές για τη διοργάνωση της αποψινής εκδήλωσης αλλά πολύ περισσότερο για την τιμητική τους πρόσκληση. Εκπροσωπούν σήμερα ένα Πανεπιστήμιο, όπου δίδαξαν τεράστιες μορφές των ελληνικών γραμμάτων και του επιστημονικού κόσμου, μπροστά στις προσωπικότητες των οποίων νιώθουμε δέος, νιώθουμε σεβασμό και ευγνωμοσύνη. Και είμαστε ιδιαίτερα ευτυχείς, ως Κυπριακός Ελληνισμός, επειδή στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο δίδαξαν και διδάσκουν και δεκάδες Κύπριοι και Κύπριες ακαδημαϊκοί, δάσκαλοι και δασκάλες, γράφοντας τη δική τους ιστορία στις σχολές και στις

ειδικότητές τους. Με πρώτο τον γεωπόνο Λάμπρο Οικονομίδη, από την Καλλέπεια της γενέτειράς μου Πάφου, που δίδαξε στο Τμήμα Γεωπονίας από τη δεκαετία του 1930.

Παράλληλα με τους χιλιάδες Κυπρίους φοιτητές και φοιτήτριες που αποφοίτησαν και φοιτούν στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, ξεκινώντας προπολεμικά, κυρίως με φοιτητές στα Τμήματα Δασολογίας και Γεωπονίας, και στη συνέχεια σε όλες τις Σχολές και στα Τμήματα, ξεχωριστό κεφάλαιο στην κυπριακή ιστορία του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης αποτελεί η φοίτηση εδώ του γεωπόνου Κυριάκου Μάτση, ενός από τους μεγάλους ήρωες του απελευθερωτικού μας Αγώνα, που αρνήθηκε να παραδοθεί και σκοτώθηκε πολεμώντας, τον Νοέμβριο του 1958. Ένας ήρωας που αγωνίστηκε για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και που τιμάται στο Αριστοτέλειο με ειδικό μνημείο και με την προτομή του.

Στη συνέχεια, ο αριθμός των Κυπρίων φοιτητών και φοιτητριών στη Θεσσαλονίκη αυξήθηκε κατακόρυφα στα χρόνια που ακολούθησαν την τουρκική εισβολή του 1974, και μέχρι σήμερα η πόλη του Θερμαϊκού ασκεί μια ιδιαίτερη έλξη και γοητεία στους Κυπρίους αποφοίτους του Πανεπιστημίου.

Κυρίες και Κύριοι,

Εκδηλώσεις σαν την αποψινή προσφέρονται ως μια ευκαιρία αποτίμησης επιμέρους πτυχών της ιστορίας και των εθνικών επετείων. Απόψε, ο Ελληνισμός και η Θεσσαλονίκη τιμούν και εορτάζουν την επέτειο της απελευθέρωσης της πόλης, το 1912, που έχει καθιερωθεί να εορτάζεται την ημέρα του πολιούχου της πρωτεύουσας της Μακεδονίας, του Αγίου Δημητρίου. Θεωρώ πως η δική μου παρουσία σήμερα αποτελεί μια ευκαιρία να θυμηθούμε και να τιμήσουμε την κοινή πορεία και την πολιτισμική αλληλεπίδραση δύο ιδιαίτερων και ξεχωριστών γεωγραφικών τμημάτων του Ελληνισμού. Της Θεσσαλονίκης, και γενικότερα του βορειοελλαδικού χώρου της Μακεδονίας και της Θράκης, μαζί με την Κύπρο.

Εδώ και αιώνες, από την αρχαιότητα, ο ακριτικός χαρακτήρας της Κύπρου και της Μακεδονίας και η γεωγραφική τους θέση αποτέλεσαν καθοριστικούς παράγοντες για πολλές συγκλίσεις στην ιστορική τους πορεία. Σε αυτές τις περιοχές ξεσπούσαν πρώτα οι επιδρομές των ξένων λαών και από αυτές ξεκινούσαν οι προσπάθειες για τη διάδοση της ελληνικής επιρροής προς τη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια, αντίστοιχα. Η εν πολλοίς κοινή ιστορική μοίρα, μέχρι το 1912 οδήγησε στη δημιουργία πλήθους δεσμών και σχέσεων ανάμεσα στους δύο μακρινούς μεταξύ τους γεωγραφικούς χώρους, που, όπως ήταν φυσιολογικό, ενδυναμώθηκαν και πολλαπλασιάστηκαν μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας και την ενσωμάτωσή της στην ελληνική επικράτεια.

Σε αυτούς τους δεσμούς, ξεχωρίζουν οι κοινοί αγώνες των πληθυσμών των δύο περιοχών για την Ελευθερία και την αυτοδιάθεση. Τόσο στην Ελληνική Επανάσταση όσο και στις κατοπινές επαναστατικές κινητοποιήσεις του 19ου αιώνα για την απελευθέρωση της Μακεδονίας, της Ηπείρου, της Θεσσαλίας και της Κρήτης η παρουσία Κυπρίων εθελοντών ήταν συνεχής και αδιάλειπτη. Ήταν μια συμμετοχή

που αποδείκνυε, ανάμεσα σε πολλά άλλα, την κυπριακή συστράτευση στους αλυτρωτικούς αγώνες της «μητρός πατρίδος και των υπόδουλων αδελφών» αποτελώντας, παράλληλα, την υπέρτατη έκφραση της διεκδίκησης της ελευθερίας και του πόθου για την Ένωση με την Ελλάδα των κατοίκων της Κύπρου. Η κυπριακή εθελοντική συμβολή έγινε πολύ πιο διακριτή στον ελληνικό στρατό στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, επαναλήφθηκε σε μικρότερη κλίμακα στις ιδιότυπες σκληρές συνθήκες του Μακεδονικού Αγώνα, κατά το 1904-1908, και κορυφώθηκε σε αριθμούς και θυσίες αίματος στους Βαλκανικούς πολέμους του 1912-1913, όταν υπολογίζεται ότι 55 Κύπριοι εθελοντές έχασαν τη ζωή τους είτε στην Ήπειρο είτε στα χώματα της Μακεδονίας και στη Νότια Βουλγαρία.

Είναι ενδεικτικό του ενθουσιασμού που προκάλεσε η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης στην Κύπρο και στους Κυπρίους ότι στις 4 Νοεμβρίου 1912, λίγες μόλις ημέρες μετά την είσοδο του ελληνικού στρατού στην πόλη, στην Εκκλησία του Αγίου Μηνά, τότε μητροπολιτικού ναού, χοροστάτησε τιμητικά ο Μητροπολίτης Κιτίου Μελέτιος Μεταξάκης, που είχε ταξιδέψει από την Κύπρο, για να πάρει μέρος στον πόλεμο. Μαζί του, τις ίδιες μέρες βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη και οι πρώτοι εθελοντές στρατιώτες από την Κύπρο, με πιο γνωστό τον δήμαρχο Λεμεσού και πρώην βουλευτή Χριστόδουλο Σώζο, που πέντε εβδομάδες αργότερα, στα σαράντα του χρόνια, σκοτώθηκε στο Μπιζάνι, πολεμώντας για την ελευθερία της Ηπείρου.

Ακολούθησε, στα χρόνια του Πρώτου και του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου μια νέα μαζικότερη εθελοντική κυπριακή στράτευση, τόσο στον ελληνικό όσο και στον βρετανικό στρατό. Στο «Μακεδονικόν Μεταγωγικόν Σώμα» του βρετανικού στρατού μεταξύ 1916-1919 υπηρέτησαν στα χώματα της Μακεδονίας και της Θράκης 12.000 περίπου Κύπριοι ημιονηγοί. Κι άλλες, 4.000 έως 5.000 στρατιώτες επέστρεψαν με τον ίδιο στρατό κατά το 1940-1941, για να πολεμήσουν εναντίον του φασισμού και του ναζισμού, όταν η Ελλάδα, από τον Οκτώβριο του 1940 βρέθηκε ηγέτης και πρόμαχος στο στρατόπεδο της ελευθερίας και των πανανθρώπινων ιδανικών.

Έχω τονίσει και στο παρελθόν, σε παλαιότερη ομιλία μου στη Θεσσαλονίκη, ότι είναι άκρως εντυπωσιακό το γεγονός, που δεν έχει ακόμη συνειδητοποιηθεί στην έκταση και τη σημασία του, ότι μαζί με τους εκτελεσθέντες Κύπριους στη διάρκεια της Κατοχής και τους πεσόντες στον επακολουθήσαντα ελληνικό Εμφύλιο πόλεμο, η Μακεδονία είναι ο γεωγραφικός χώρος, στον οποίο σκοτώθηκαν οι περισσότεροι Κύπριοι στρατιώτες εκτός Κύπρου κατά τον 20ό αιώνα. Και επειδή βρισκόμαστε απόψε στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και τιμάμε και την αντίσταση του ελληνικού λαού στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, να μου επιτρέψετε να σταθώ σε μια πτυχή της κυπριακής συμβολής που ελάχιστοι γνωρίζουν. Ένας από τους δύο πρώτους φοιτητές του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου, που εκτελέστηκαν στην Κατοχή από τα ναζιστικά στρατεύματα στη Θεσσαλονίκη, στις 11 Νοεμβρίου 1941, ήταν ο Σωκράτης Διορινός, φοιτητής της Νομικής, από το Διόριος της Επαρχίας Κερύνειας. Το όνομά του είναι χαραγμένο στις μαρμάρινες πλάκες του Μνημείου Πεσόντων Αντιστασιακών Φοιτητών στον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα 1941-1944, που βρίσκεται στην είσοδο του αμφιθεάτρου της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου, λίγες δεκάδες μέτρα από την Αίθουσα Τελετών που βρισκόμαστε τώρα.

Κυρίες και Κύριοι,

Ο Κύπριος «άγνωστος αντιστασιακός» του 1941, στον οποίο μόλις αναφέρθηκα, ήταν ένα από τα μέλη της σχετικά μικρής, αλλά ιδιαίτερα δραστήριας κοινότητας των Κυπρίων της Θεσσαλονίκης και της ευρύτερης Μακεδονίας και Θράκης. Η εγκατάσταση Κυπρίων στη Θεσσαλονίκη άρχισε να γίνεται αισθητή μετά το 1912 και την απελευθέρωση της πόλης, με τους περισσότερους να είναι βετεράνοι εθελοντές του ελληνικού στρατού ή έμποροι, που προστέθηκαν σε άλλες ομάδες μεμονωμένων κληρικών και εκπαιδευτικών, που συναντάμε σε προηγούμενες εποχές. Ο πρώτος «Σύλλογος Κυπρίων» ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Δεκέμβριο του 1919, και τα μέλη του, το καλοκαίρι του 1921 ήταν 105. Οι εμπορικοί δεσμοί ήταν αρκετά μεγάλοι, σε πολλούς τομείς, όπως μαρτυρεί και το γεγονός ότι το πρώτο περίπτερο της Κύπρου στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης φιλοξενήθηκε με ιδιαίτερη επιτυχία τον Σεπτέμβριο του 1931. Σήμερα στην πόλη της Θεσσαλονίκης, και σε πολλές άλλες περιοχές της Μακεδονίας και της Θράκης, δραστηριοποιούνται αρκετοί Σύλλογοι Κυπρίων, με σημαντική πολιτιστική δράση, που συμβάλλουν ποικιλοτρόπως, συμπεριλαμβανομένου και στον κοινό αγώνα για το Κυπριακό και τον τερματισμό της τουρκικής κατοχής.

Αντίστοιχη δραστηριότητα επιδεικνύουν και οι κυπριακοί φοιτητικοί σύλλογοι, τόσο στο Αριστοτέλειο όσο και σε άλλα πανεπιστήμια της Μακεδονίας και της Θράκης, από την εποχή της ίδρυσης της «Εθνικής Φοιτητικής Ένωσης Κυπρίων Θεσσαλονίκης», το 1954. Και βέβαια, σημαντικό σταθμό για την επίσημη παρουσία της Κυπριακής Δημοκρατίας μας στη Βόρεια Ελλάδα, και την πολύπλευρη στήριξη των πολιτιστικών, εθνικών και εμπορικών ελλαδοκυπριακών δεσμών και σχέσεων, αποτελεί από το 1986 η λειτουργία του Γενικού Προξενείου της Κυπριακής Δημοκρατίας [στη Θεσσαλονίκη].

Έχω την ευκαιρία, αλλά και την ευλογία, εδώ και αρκετά χρόνια, να γνωρίσω προσωπικά την κοινότητα των Κυπρίων στη Θεσσαλονίκη και τη Βόρεια Ελλάδα και να ζήσω από κοντά, σε πολλές περιπτώσεις, την αγωνία και τους αγώνες τους για την ελευθερία στην Κύπρο μας για τον τερματισμό της συνεχιζόμενης κατοχής μεγάλου τμήματος της πατρίδας μας από την Τουρκία, και για την επίλυση του κυπριακού προβλήματος, που αποτελεί, πενήντα ένα χρόνια μετά, τροχοπέδη για το μέλλον της χώρας και των παιδιών μας.

Οι περισσότεροι Κύπριοι που ζουν σήμερα στη Μακεδονία και στη Θράκη είναι είτε πρόσφυγες του 1974, που βρήκαν ζεστή φιλοξενία στην πόλη –«πρωτεύουσα των προσφύγων» και «μεγάλη φτωχομάνα» και την ευρύτερη περιοχή της– είτε είναι απόφοιτοι του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου που εγκαταστάθηκαν και ρίζωσαν εδώ μετά την ολοκλήρωση των σπουδών τους.

Γνωρίζοντας αυτήν την παρουσία, αλλά και τη δραστηριότητά τους, δηλώνω περήφανος για την κυπριακή παρουσία στη Μακεδονία και τη Θράκη. Ζώντας μεταξύ αδελφών, χωρίς ποτέ να ξεχνούν την ιδιαίτερή μας πατρίδα στον καθημερινό τους αγώνα για προσωπική και επαγγελματική καταξίωση, στα σκληρά χρόνια της ανασυγκρότησης και της ανοικοδόμησης στην ημικατεχόμενη Κύπρο δημιούργησαν

και στελέχωσαν συλλογικότητες, οργανώνουν εκδηλώσεις, βοηθούν στην τοποθέτηση μνημείων και την ίδρυση μουσείων, αφιερωμένων σε πτυχές και πρόσωπα της σύγχρονης ιστορίας μας και σε σύμβολα του αγώνα για τη δικαίωση του λαού μας.

Αυτές οι δράσεις και η δημιουργία μνημείων-τοποσμήμων στη Μακεδονία και τη Θράκη, θυμίζουν και τιμούν τόσο Κύπριους ήρωες –τον Χριστόδουλο Σώζο, τον Γρηγόρη Αυξεντίου, τον Κυριάκο Μάτση, τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη– αλλά και τα πρόσωπα των δεκάδων αξιωματικών και στρατιωτών από τη Βόρεια Ελλάδα που σκοτώθηκαν, υπερασπιζόμενοι την κυπριακή ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα το καλοκαίρι του 1974 στον Πενταδάκτυλο, στις ακτές της Κερύνειας και στην πεδιάδα της Μεσαορίας.

Σε όλους αυτούς, πεσόντες αλλά και αγνοούμενους, οφείλουμε ευγνωμοσύνη, όπως οφείλουμε και στις ελληνικές κυβερνήσεις και στον αδελφό ελληνικό λαό για την πολύπλευρη και πολύχρονη ελκρινή συμπαράσταση στον αγώνα μας για απελευθέρωση και τερματισμό της κατοχής.

Κυρίες και Κύριοι,

Η παρουσία μου στην αποψινή εκδήλωση δεν μου έδωσε μόνο την ευκαιρία να θυμηθώ τις σπουδές μου στην ιστορία, μιλώντας σας για το παρελθόν, αλλά συνδέεται και με ένα εξαιρετικά ελπιδοφόρο και αισιόδοξο γεγονός: την ίδρυση και τα εγκαίνια της Έδρας Κυπριακών Σπουδών. Είναι η πρώτη έδρα που ιδρύει η Κυπριακή Δημοκρατία σε πανεπιστήμιο στην Ελλάδα, και είμαι ιδιαίτερα ευτυχής που αυτό γίνεται σήμερα, 65 χρόνια μετά την κυπριακή ανεξαρτησία, εδώ στη Θεσσαλονίκη. Αναφέρθηκα προηγουμένως στη σημασία της ίδρυσης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου στη νεοελληνική ιστορία. Πρέπει και οφείλω να προσθέσω σε αυτήν και τον ξεχωριστό ρόλο που είχε πάντοτε η πανεπιστημιακή κοινότητα του Αριστοτελείου στους αγώνες του Κυπριακού Ελληνισμού. Την ίδια στιγμή, οι κυπρολογικές σπουδές, εδώ και δεκαετίες, αναπτύχθηκαν και προωθήθηκαν από το διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό του Αριστοτελείου, από κορυφαίους πανεπιστημιακούς δασκάλους, τόσο στις ανθρωπιστικές σπουδές όσο και στις θετικές επιστήμες και στις επιστήμες υγείας.

Αυτή η πλούσια και καρποφόρα παράδοση συνεχίζεται και στις μέρες μας, και αποκτά πλέον νέες διαστάσεις και νέα δυναμική με την ίδρυση και τα εγκαίνια της Έδρας Κυπριακών Σπουδών. Σε ένα ακαδημαϊκό περιβάλλον, σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία σε πολλά επίπεδα και με τις τεχνολογικές εξελίξεις να δημιουργούν την αβεβαιότητα του απρόβλεπτου, η ίδρυση της Έδρας ανοίγει νέες προοπτικές συνεργασίας μεταξύ του ακαδημαϊκού κόσμου της Ελλάδας και της Κύπρου και δίνει την ευκαιρία στους φοιτητές και τις φοιτήτριες του Αριστοτελείου να διδαχθούν τη σύγχρονη ιστορία της Κύπρου αλλά και του κυπριακού ζητήματος.

Την ίδια στιγμή, η Έδρα θα συνεχίσει και θα συστηματοποιήσει σε ένα άλλο, αναβαθμισμένο επίπεδο την καλλιέργεια των Κυπριακών Σπουδών, με σεβασμό πάντοτε στην παράδοση των ελλαδικών πανεπιστημίων, σε συνδυασμό με την

εμπειρία και τη γνώση που δημιουργήθηκε τις τελευταίες δεκαετίες στην κυπριακή ιστοριογραφία και στα πανεπιστήμια του τόπου μας. Και θα επιτρέψει, είμαι σίγουρος, την προσέγκυση νέων ερευνητών και ερευνητριών, την υποβολή και έγκριση ερευνητικών προγραμμάτων, την εξοικείωση, αλλά και την εξειδίκευση στις Κυπριακές Σπουδές, στην ιστορία, στον πολιτισμό μας και στον κόσμο της Κύπρου, σημαντικού αριθμού νέων παιδιών.

Για την υλοποίηση του οράματος της δημιουργίας της Έδρας Κυπριακών Σπουδών συνεργάστηκαν πολλοί, τόσο στη Θεσσαλονίκη όσο και στην Κύπρο. Την αρχική ιδέα είχε ο κοσμήτορας της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου, Καθηγητής Παναγιώτης Γκλαβίνης, ο οποίος αφιέρωσε πολύ χρόνο, για να φθάσουμε σήμερα στη λειτουργία της Έδρας, και θα ήθελα σήμερα, εκ μέρους της Κυπριακής Πολιτείας, να τον ευχαριστήσω θερμά.

Ειδικές ευχαριστίες στον τέως Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας που έλαβε την πολιτική απόφαση και τον τέως Υπουργό Παιδείας, τον πρώην Πρύτανη και Αντιπρύτανη του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και στους Καθηγητές Γιάννη Στεφανίδη, Πέτρο Παπαπολυβίου και Ιάκωβο Μιχαηλίδη. Να ευχαριστήσω επίσης τον Πρύτανη Καθηγητή Κυριάκο Αναστασιάδη, και φυσικά την Υπουργό Παιδείας Δρ. Αθηνά Μιχαηλίδου, τον Γενικό μας Πρόξενο στη Θεσσαλονίκη κ. Κωνσταντίνο Πολυκάρπου, όπως και τον προκάτοχό του κ. Σπύρο Μιλτιάδη.

Ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου όλους όσους συνέβαλαν –απολογούμαι αν παρέλειψα να αναφέρω ονομαστικά κάποιους– με οποιονδήποτε τρόπο στη δημιουργία της Έδρας. Θα ήταν τέλος παράλειψή μου να μη συγχαρώ θερμά τον εκλεγέντα Επίκουρο Καθηγητή Χαράλαμπο Αλεξάνδρου, απόφοιτο του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και Διδάκτορα του Πανεπιστημίου Κύπρου.

Κλείνω, διαβεβαιώνοντάς σας ότι η Κυβέρνησή μου, και εγώ προσωπικά, θα παρακολουθούμε πολύ στενά τα επιστημονικά βήματα και την πρόοδο της Έδρας και θα είμαστε πάντοτε δίπλα στις Πρυτανικές Αρχές του Αριστοτελείου για περαιτέρω συνεργασίες προς όφελος του Ελληνισμού και των απανταχού Ελλήνων.

Σας ευχαριστώ πολύ.